

in Zidanega Mosta do Maribora in naprej preko Celovca in Jesenic v Ljubljano.

Moja službena mesta so se vrstila takole: približno dve leti sem bil na škofiji v Ljubljani, deset let v Podkumu nad Zagorjem, triindvajset let na Primskem v Kranju in zdaj sem peto leto v Leskovici pod Blegošem.

Letos smo v škofjeloški občini praznovali svoj 50-letni mašniški jubilej kar trije sošolci – zlatomašniki. Pridružil pa se je nam še misijonar iz Indije, ki je doma iz Puštala pri Škofji Loki in je sedaj doma na dopustu g. Pavel Bernik. Na duhovniški poti nas je povezovala želja, da bi ljudem po svojih močeh najbolj pomagali, jim približevali presežnost zemeljskega življenja in nudili bivanjsko osmišljenost z vero v Kristusa.

Duhovniška služba potrebuje predizobrazbo: imel sem pet let osnovne šole, osem let gimnazije in šest let teološke fakultete. Moje današnje izkustvo pa je: višja od teh šol je šola življenja. Številna družina, v kateri sem odrasel, mi je vcepljala osnovni socialni čut medsebojne povezanosti, ki jo nudi življenje v skupnosti velike družine. Bivanje v internatu v Škofovih zavodih v Št. Vidu in v ljubljanskem semenišču je dalo pečat moji osebnosti. Posebna vzgoja je doba boleznj, ki da človeku spoznanje majhnosti in nemoči – v dobrem smislu. Mnogo mi je dala »osemletka« zapornega življenja: Novo mesto, Ljubljana, Žale, Medvode, Ig...

Ob odhodu iz bogoslovja me je spremljalo navodilo špirituala dr. Truhlarja: »Držite se samo svoje duhovniške službe!« Politika mi je bila resnično tuja, edino v zaporu sem bil prisiljen, da sem se ubadal tudi s takimi problemi. Pisno sem moral odgovarjati na zastavljena vprašanja, kot npr.: Cerkev in država, Pravilnik o verskih skupnostih ipd. Tudi pri srečanjih z zasliševalci je bil govor predvsem o političnih vprašanjih. Marsikaj novega sem zvedel, kot npr.: da ni nujno, da sem v zaporu, ker sem kriv, kot je to pravilo Rimskega prava, ki se glasi: kriv – zato kaznovan. Slovansko pravo pa pravi: nevaren – zato izoliran.

Razmišljati sem moral o raznih vpra-

šanjih in podati svoje mišljenje o podanih težah. V Mariboru nas je bilo zbranih več duhovnikov, da bi podpisali naslednje: – da obsojamo radio Vatikan, – da obsojamo delovanje škofa Rožmana, – da priznavamo nam očitano krivdo, – in da pozdravljamo ustanovitev duhovniškega društva sv. Cirila in Metoda.

Vso noč sem premišljeval gornje trditve in ugotovil, da nobene ne morem podpisati! Kako neki naj oblast ustanavlja duhovniško društvo v korist Cerkev in vanj vabi duhovnike, če tako brutalno preganja Cerkev. Duhovniki smo se, kljub nekaterim različnim opredelitvam, med seboj lepo razumeli. Med prestajanjem zopora v Medvodah me je zasliševalec opozarjal, naj se poboljšam. Prosil sem ga, naj mi pove v čem naj se poboljšam; moje delo je bilo visoko ovrednoteno, upravno tudi nisem bil kaznovan. Vendar sva oba vedela, da je »nepoboljšljiv« moj odnos do vstopa v duhovniško društvo.

Na dan težko pričakovane amnestije me je zasliševalec povabil, da bi prihajal »poročat« o drugih duhovnikih, kar sem, razumljivo, tudi odklonil.

Ko sem odslužil 8 let, 2 meseca in 16 dni zopora, sem se svoboden vrnil in danes mirno in svobodno vsakemu pogledam v obraz.

Vesel sem svojega duhovniškega poklica, ponosen na našo številno družino, iz katere sem izšel, hvaležen Bogu za našo slovensko domovino, ki jo nekateri poimenujejo »najlepšo deželo na svetu« – Bogu hvala za vse!

Božidar Slapšak, zlatomašnik

Iz Žirov v Javorje

Nekdanji in sedanji župljani so želeli, da naj »zlato mašo – 50 let duhovniškega dela« slovesno praznujem. Tako sem se najlepše zahvalil vsem sodelavcem v Javorjah, na Uncu in Rakeku, v Bohinjski Bistrici in seveda v domači fari v Žireh.

Rodil sem se sredi 1. svetovne vojne, 29. aprila 1915 v Žireh. Oče je bil tedaj vojak na Dunaju in je želel, da naj bo fantiču ime Vojnimir. S tem je hotel izraziti željo, da bi njegov novorojenec

prinesel mir, da bi se čim prej vrnil domov. Te moči takrat nisem imel, ime pa mi je ostalo.

Imeli smo srednje veliko kmetijo. Moj oče je bil čevljar, kot je v Žireh navada. V družini nas je bilo poleg staršev še šest

bratov in šest sester, jaz sem bil najstarejši. To smo se brusili drug ob drugem!

V osnovno šolo sem hodil osem let v Žireh. Imeli smo dobre učiteljice: Cilka Kržišnik in Francka Miklavčič sta bili doma iz Poljan, Anica Eržen pa iz Škofje Loke.

Po neki čudni sreči sem prišel v Škofje zavode v Šentvid. To je bila stroga šola, kjer smo imeli odlične profesorje: dr. A. Breznik za slovenščino, prof. Omerza, Jere, Samsa in Čepon za klasične jezike ter prof. Stane Kregar za risanje.

Najbolj sva se razumela s prof. M. Tomcem, ki je vodil pevski zbor in orkester, kjer sem z veseljem sodeloval. Posebno smo občudovali prof. Jakoba Šolarja, ki nas je učil francoščino. Kakšen nastop in kako veliko znanje je imel ta mož. Velike mature sem bil oproščen, to se je prileglo!

Po maturi sem se najprej vpisal na medicino, a mi ni bilo všeč. Ko sem pa prišel v semenišče in na Teološko fakulteto, se mi je zdelo, da sem prišel domov. Tudi tam smo imeli odlične profesorje, med njimi kar tri iz Poljanske doline: brata Aleša in Franceta Ušeničnika ter Cirila Potočnika od Sv. Urbana na Trati.

V duhovnika me je posvetil škof dr. Gregorij Rožman 4. julija 1943. V rodnihi Žireh nisem mogel imeti nove maše, ker so bili tam Nemci. Pa me je vzel pod streho župnik v Zaplani nad Vrhniko, kjer sem imel novo mašo 11. julija 1943. Od doma so mogli priti na novo mašo le mama, tri sestre in nekaj znancev.

Kaplan sem bil le nekaj mesecev v Planini pri Rakeku. Ko se je župnik v sosednji župniji na Uncu preselil v Ljubljano, so me poslali na izpraznjeno mesto za eno leto. Pa sem ostal tam celih 24 let. In ko je maja 1945 župnik iz Rakeka odšel na Koroško, so mi dodelili še župnijo Rakek. Tedaj so bili čudni časi, veliko je bilo dela in veliko skrbi!

Ko je umrl v Planini župnik Franc Urbanc, so mi rekli na Škofiji: »*Vi ste najbližji sosed, prevzemite še Planino.*« Ker sem bil mlad in zdrav sem župnijo prevzel in je šlo.

Dolg in napet roman bi nastal, če bi popisal vsa ta leta. Vzljubil sem Notranjce in dobro smo se razumeli. Skupaj z njimi sem trpel in z njimi prenašal težave tistega časa in ohranili smo vero.

Po toliko letih sem želel, da bi vendar enkrat imel eno samo faro. Tako sem prišel v »*raj pod Triglavom*« v Bohinjsko Bistrico. Ta župnija je bila nekdanja Jugoslavija v malem. Veliko je bilo priseljencev od vsepovsod: od Makedonije do Primorske in od Bosne do Prekmurja. Zaposleni so bili v gostinstvu, v turizmu, na Bledu in posebno številni na Jesenicah. Z njimi sem ostal 16 let. Največ dela je bilo po potresu na Tolminskem, ki smo ga v Bohinju krepko občutili. Veliko farno cerkev smo morali konstrukcijsko povezati in obnoviti zunaj in znotraj. Bilo je veliko skrbi, veliko dela pa tudi veliko stroškov in nobene pomoči in vendar je šlo.

Taka župnija potrebuje mlajšega človeka, kot sem bil jaz. In prišel sem v Javorje, »*iz raja pod Triglavom*« v »*raj pod Blegošem*«.

Ko sem natanko 50 let po novi maši v nedeljo 11. julija 1993 imel v domači farni cerkvi v Žireh »*lato mašo*«, moram prav iz srca reči: »*Hvala Bogu in dobrim ljudem za vse!*«

Vojnimir Seljak, zlatomašnik